

ji bo rîzgariya netewî û civakî

Yekiti

www.arsivakurdi.org

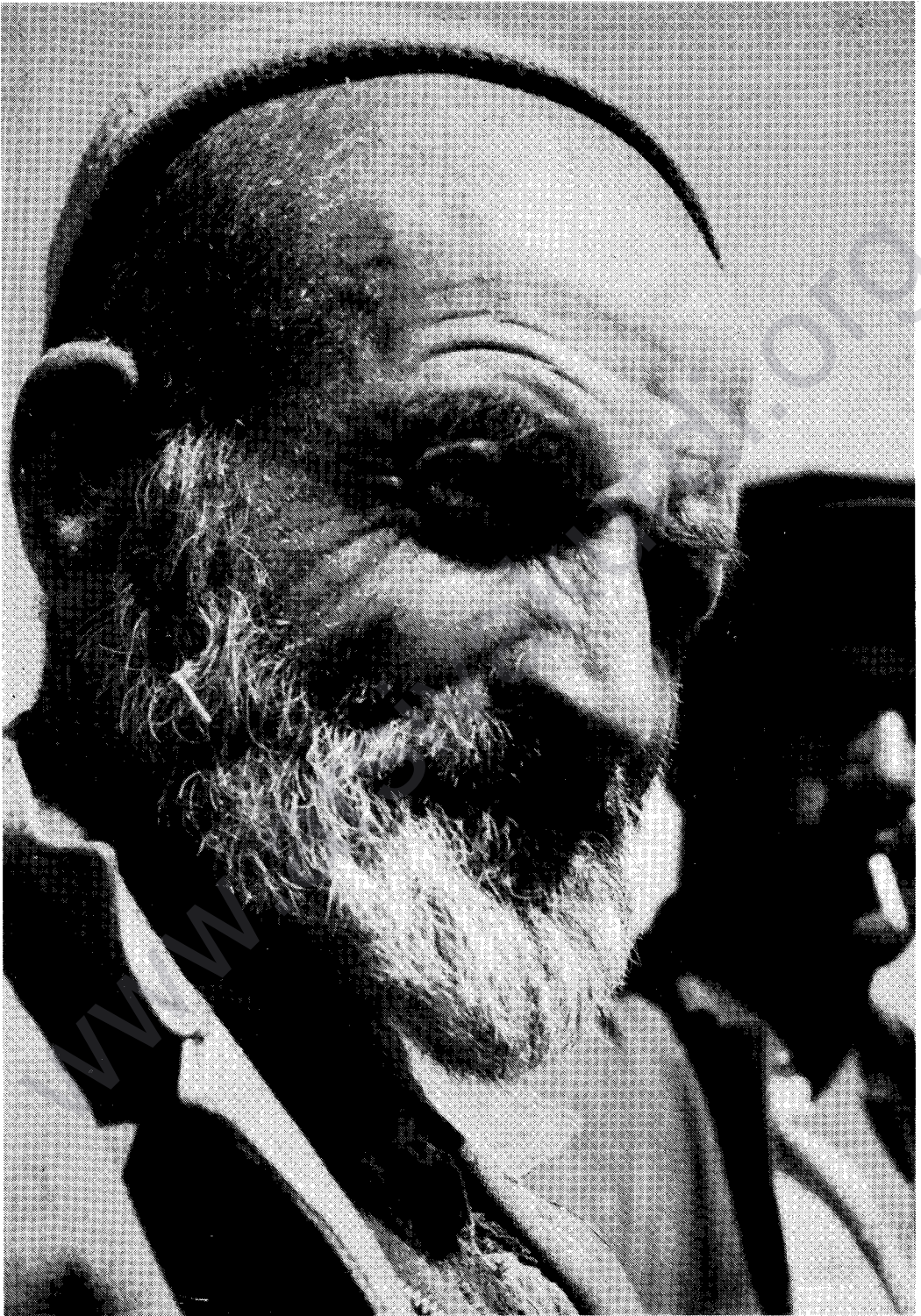
6

"Hiç şüphe yok ki, her ulusal hareket ancak bir demokratik burjuva hareketi olabilir. Çünkü geri kalmış ülkelerde nüfusun büyük çoğunluğu burjuva kapitalist ilişkileri temsil eden köylülerdir. Bu geri kalmış ülkelerde proletarya partilerinin kurulmaları gerçekten mümkün olsa bile köylü hareketiyle kesin ilişkiler kurulmadan ve köylü hareketini etkin bir biçimde desteklemeden komünist taktikleri ve bir komünist politikası izleyebileceklerini sanmak düş'e kapılmaktır."

Lenin/III.Enternasyonal'in 2. Kongresi, 1920

"Qet şik nine ku, her tevgereke netewi encex karê bibê tevgereke demoqratiya burjuwa. Jiber ku pıranıyeke mezın ya gelê va welatên lıpaş mayi, jı gundiyeñ ku dı tekiliyeñ burjuwayi sermiyandaridene pêktê. Her çıqassi mefera damezrandına partiyeñ proletarya lı va welatên lıpaş mayi hebê ji; bı rasti mirovê ku bawer bıkê ku, bêyi ku ev parti têkiliyen dijwar lıgel tevgera gundiya çebıkın û jıdil pıştgiriya tevgera gundiya bıkın wê dı taktik û politi ka komunistde bıserkevın, jı xwere xewna dibinê".

Lenin/Kongra 2'a ya Enternasyonala 3'a, 1920

SİYASİ BİRLİK PLATFORMU

"Kürdistan Komünist Parti-
si-Örgütlenme Komitesi'nin
(1)nolu bildirisi"

Siyasi birlik esas itibariyle ideolojik kampaşmada komünistler ve radikal sol siyasal güçlerin birlik faaliyetlerinin genel ifadesidir. Kürdistan'da radikal sol ile, sağ oportünizm arasında bir hesaplaşma var. Görülse de, görülmesi de bu böyle. Sağ oportünizm, güçbirliği platformuna sarılmıştır. Bir adım öteye gitmiyor. Gitmez de. Yapılan işin ismi değişse de, örneğin "güçbirliği" yeri ne "cephe" dense de, yani bu anlamda biçim değişse de, öz aynı kalacaktır. Çünkü, sağ oportünizm kendisini "parti" olarak ifade etmiştir. Bundan ötürü de başka bir işleve, başka bir düşünsel ya da eylemsel faaliyete girerse, kendisini tekzip etmiş olur. Bu nedenle, sağ oportünizme mevcut yapıda bir adım ileri attırmak mümkün değildir. Her çaba boşuna harcanmış zaman demektir. Buna bağlı olarak güçbirliği'nde her geçen gün sağ

oportünizme hizmet eden gerici bir ilişkinin sürdürüldüğü günler olmaktan başka anlam taşımıyor. Doğuşu itibariyle ölü doğmuştur. Kürdistan pratiğinin dayattığı ve istediği bir ilişki biçimi değildir. Muhaceretin dayattığı ilkesiz, eklektik bir araya geliş, bir işgüzarlıktır. Bu nedenle komünistlerin ve radikal sol siyasal güçlerin güçbirliğine katılmaları, cenaze törenine nezaketen katılmaktan başka bir anlama gelmez. Gerici bir birliktir. Yıkılmalıdır. Yıkılmalıdır, çünkü, daha canlı ve daha gürbüz birliklerin önünde çarpık bir çocuk cesedinden başka bir şey değildir.

Siyasi birlik ile, güçbirliğinin bir ilişkisi yok. Siyasi birlik, devrimi örgütleyecek bir öncü parti yaratma eylemidir. Bu nedenle siyasi birlik, eskinin içinden çıkıp ge-

len ve fakat biçim olarak da öz olarak da yeni bir oluşma yeni bir yapılanmadır. Eski kavramlar, eski ilişki biçimleri, eski örgüt tipleri ile bu yeni öz bir arada götürülemez. Bunun için yeni kurumlar, yeni kavramlar yaratmak gereklidir. Eskide ısrar, grup düzeyini koruma saplantılarından başka bir şey değildir. Donmuş kavramların peşine takılıp, hayatın canlı pratiğine sırt çevirme, yeni ve yaratıcı bir organizmaya sahip olmayı istememdir.

Elbetteki, güçbirlikleri yapılmaz değil, yapılır. Yapılmalıdır da. Ancak güçbirlikleri, siyasi birliği, giderek siyasal, ideolojik ve örgütsel birliği engelleyici fonksiyonlar taşıdığı ölçüde gericidir. Grup düzeyini koruduğu ölçüde gericidir. Devrimci dönüşümleri engellediği ölçüde gericidir. Ve en önemlisi,

ezen ulus solu ile kopuşmayı, ayırışmayı, gerekli ve zorunlu birlik ve ittifak zeminini tahrip ettiği ölçüde gericedir.

Kürdistan devrimi, birbirine bağlı iki temel üzerinde yükselir:ulusal kurtuluş ve toplumsal kurtuluş.. Ulusal kurtuluş, ekonomik ve toplumsal özü bakımından bir burjuva devrimidir. Ve kendi içinde ulusal ve demokratik iki ana perspektiften ibarettir. Her iki perspektif de burjuva demokratiktir. III. Enternasyonal'in 2. Kongresinde Lenin, sömürge ülkelerdeki burjuva demokratik harekette, devrimci hareket ile reformist hareket arasında bir sınır çizgisi koyulmasına işaret etmiş ve bu nedenle "ulusal devrimci" teriminin kullanılması gerektiğini belirtmiştir. Ulusal devrimci terimi, ulusal kurtuluş mücadelesinin burjuva demokratik özünü inkar eden bir terim olarak değil, burjuva demokratik niteliğin reformist olan yanı ile devrimci olan yanını ayırıştıran bir terim olarak önerilmiştir. Kürdistan devriminde de ulusal kurtuluş mücadelesinin ulusal olan yanı ile demokratik olan yanı, hem birbirine ve hem de toplumsal kurtuluşa bağlı bir bütündür. Ne var ki, ulusal kurtuluşun ulusal olan yanı ile, demokratik olan yanını zorla, çekiştire çekiştire sosyalistleştirmek mümkün değildir. Söz gelimi, toprağın genel bir yeniden dağıtımı.. Bu eylem, demokratik devrimin temelinde duran devrimci dönüşümlerden biridir. Ve burjuva demokratiktir. Ulusal kurtuluş politikasında toprağın kamulaştırılması gi-

bi bir şiarla hareket edilemez. Bu sosyalizmin bir uygulamasıdır. Sosyalist bir eylemdir. Ulusal kurtuluş politikasında böyle bir şiar, köylülüğün toplumsal örgütlenmedeki yerini, taleplerini ve mücadeledeki fonksiyonlarını yok sayarak, devrimin temel gücünü devre dışı bırakmak demektir. Proletaryayı ittifaklarından soyutlayan bir çocukluk hastalığıdır. Bunun gibi, burjuva demokratik devrimin önüne bir "halk" kavramı geldiği zaman, burjuva devriminin ekonomik ve toplumsal özü değişmez. Halk kavramı devrimin tarihselliğini değiştirmez. Ayrıca burjuva devrimine proletaryanın önderlik etmesi —ki edecektir— gene devrimin burjuva niteliğini değiştirmez. Bir devrim ekonomik ve toplumsal özü bakımından ya burjuvadır, ya da proleter. Bu iki temel sınıf kavramının arasına bir halk kavramı girmez. Ve de asıl, burjuva devrimine proletaryanın önderlik etmesi, burjuva devrimini proleter devrimi haline getirmez. Ticaret özgürlüğü gibi, meta üretimi gibi, toprağın genel bir yeniden dağıtımı gibi kapitalist topluma özgü kurum ve ilişkilerin var olduğu ve bunlar için savaş verilen bir devrim, adı ne olursa olsun burjuvadır ve burjuva olmayanı mahkumdur.

Burada sorun önderliğin doğru değerlendirilmesi sorunudur. Burjuvazi genel ve somut bir gerçeklik olarak barutunu tüketmiştir. Karşı devrim saflarında açıkça yer almıştır. Kazara, ya da hareketin yükselmesi ile beraber devrim saflarında yer alsa bile, reformist bir zeminde

duruyor, uzlaşma ve teslimiyet politikası sürdürüyor. Bu nedenle, çağımızın genel ve somut bir gerçekliği olarak ulusal kurtuluşun önderliğiproletaryanın omuzlarındadır. Proletaryanın, burjuva devrimine önderlik etmesi demek, bu devrimin süreci içinde proleter devrimin kurumlarını oluşturmak, hareket edeceği zemini hazırlamak demektir. Böylece proletarya burjuva devrimi ile yetinmez ve onu proleter devrimine dönüştürür. Bu nedenle devrimci proletaryanın programı, ulusal kurtuluş ile, yani ulusal demokratik devrim ile sınırlanmaz. Böyle bir sınırlanma proletaryayı, ekonomik ve tarihsel özü bakımından burjuva olan bir devrim ile sınırlandırmak demektir. Burjuva demokratik devrimin, sosyalist devrime dönüşmesini işin başında programatik olarak engellemek demektir. Bu nedenle devrimci proletarya, ulusal demokratik devrim programını sosyalist devrim programı ile bütünleştirmek, tek bir programa sahip olmak zorundadır. Durum böyle konulunca, program devrimci proletaryanınilkelerini ayırıştırmaz, görevlerini ayırıştırır. Bu demektir ki, devrimci proletaryanın programı sosyalist ve ulusal demokratik görevlerle bir bütündür. Ve bu görevler iç içe geçtiği gibi, kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Programın tekliği bunu ifade eder. Ve program ancak ve yalnızca bütün siyasal hareketleri, ekonomik boyunduruğun yok edilmesi için bir araç olarak ele alınmasını gerektiren bir temel kavram üzerinde temel-

lenir. Üretim biçimini ve sınıflar ilişkisini kökten değiştirecek bir kavram üzerine... bu toplumsal devrimdir.

Buraya kadar çok kaba bir biçimde ve tabii yanlış anlamalara ve yorumlara açık bir teorik çerçeve çizdik. Bütün yanlış anlama ve yorumlama risklerini de göze almak ve bu teorik-ideolojik zemin üzerinde hareket etmek zorundayız. Başka bir çıkış yolu yoktur.

Siyasi birliğin teorik-ideolojik yapılması böyle bir hat izlerken, siyasal ve örgütsel yapılması nasıl bir hat izleyecek? Teorik-ideolojik sorunlarda, önümüze uzun bir zaman çizgisi koyuyoruz. Bu açık. Fakat siyasal ve örgütsel açıdan zamana karşı mücadele vermek kaçınılmazdır. Mevcut bilgiler ile hareket etmek zorunludur. Ayrıca laboratuvar da hazırlayıp, Kürdistan'a uygulayacağımız bir model yaratmaya heveslenmediğimiz için de, mevcut bilgilerimiz, pratikte sımanarak hareketimizin teorisini oluşturacaktır demektir. Bu nedenle geniş ve derinliğine bilimsel araştırmalara da imkan ve zemin hazırlayacak olan siyasal faaliyetlere programatik saptamalarla derhal başlamak gündemdir. Teori ve pratiğin diyalektik etkileşimini ancak hareket ederek sağlamak mümkün. Bu nedenle, siyasal birliğin, esas anlamı, alanda hareket edebilecek bir ilişkiler ağı kurmakla mümkündür. Şimdiye kadar akıl almaz bir hantallık içinde ilişkiler sürdürülmektedir. Hantallığın sürmesi talebi de sürdürülmektedir. Örneğin, görüşmeler yapalım denmekte-

dir. Kiminle görüşmek? İki yıldan beri kör-topal giden bir güçbirliğinin öğeleri ile görüşmeler sürdürülmesi talebini anlamak mümkün değildir. Bu güçlerle, siyasal birlik yapılamaz. Ancak, güç ve eylem birlikleri yapılabilir. Yapılmıştır da. Bu ilişki bir adım daha öteye gitmez. Adı değişir. İlişkiler değişmez. İlişkilerin değişmesi için dış müdahale gerek. Yeni tezler yeni, yeni güçler, yeni bir ilişki biçimi gerek. Bu ilişki biçimini yaratacak olan tek olgu, ayakta duran ve birbirine hayatın yakınlaştırdığı örgütlerin tekleşmesi, kendilerini dönüştürmeleri ve bir eylem planına sahip olmalarıdır. Bu, siyasal birlik'e giden örgütlerin sentezleşerek yeni bir yapı oluşturmalarından geçiyor. Oysa tamamen yabancı bir alanda dolaylıdır. Bir yandan siyasal birlik, öte yandan Avrupa'da kötürüm bir dernekleşme faaliyeti...

Biz tam tersini düşünüyoruz. Bütün güçler, derhal ve mümkün en hızlı araçlarla alanlara taşınmalıdır. Devrimin nabzı alanlardadır. Sınrlar mutlaka tutulmalıdır. Siyasi liderler, teorisyenler ve militanlar alanlara... Siyasal birliğin hareket şiarı budur ve bu olmalıdır. Bunun için denenmiş önderlerden oluşan bir komuta merkezine ihtiyaç vardır. Derhal oluşturulmalı ve görev bölüşümü yapılmalıdır. İnsanlar saptanmalıdır. Yer saptanmalıdır. Alandaki güçlerle siyasi kontaklar kurulmalıdır. Üst düzeyde ve sonuç alıcı bir ilişki ağı yaratılmalıdır. Bu güçler, Kürdistan'da silahlı ve siyaseti proleter olma-

yan bir temelde örgütleyen güçlerdir. Bu güçlerin protokol düzeyinde ve maddi olarak destekleri sağlanmalıdır. Buna göre alandaki komünist partileri ile hesaplaşma içine girilmelidir. Komünistler ikna edilmelidirler. Bunları ancak siyasi birliğin komuta merkezi yapabilir ve yapılmalıdır. Bize bugün gerekli olan dernek seviyesindeki merkez komiteleri değil, gerçek bir proleter partinin kurumlarını, alt yapısını, ilişkileri ve bağlantılarını yaratacak olan bir hareket merkezidir. Bunun için de grup yapısından, grup kaprislerinden çıkmak gerekli. Bir devrimin heyecanını ve dinamizmini yaratmak gerekli. Bunun dışında duran hiçbir şeye itibar edilemez. Bunun dışındaki oluşumlarla oyalanmak cinayettir. Likidasyon—örgüt yıkıcılığı—, deşifrasyonu, liberalliği ve kavgakçaçlığını kurumlaştırmak demektir.

Bir marksist olarak emperyalist metropollerde de üstümüze düşen görevleri de yapma durumunda değiliz. Ulusal görevler karşısındaki tutum, enternasyonalist görevlerdeki çürümüşlüğü de belirliyor. Elbetteki emperyalist metropollerdeki çalışmalarla da programlanmalıdır. Ama, bu, her şeyden önce ulusal düzeydeki örgütlenmenin ve bilincin bir yansıması biçiminde belirlenebilir.

Ayrıca, alanlarda mücadele eden güçlere, Ankara'dan nasıl bakılıyorsa, Paris'ten de, Bonn'dan da, Londra'dan da öyle bakılıyor. Öyle bakılmamalı. Bu güçler, Kürdistan'a tırnakları ile yapışmış güçlerdir. Ulusun bü-

yük bir bölümünü örgütlemişlerdir. Kitleleri savaş alanına sürmektedirler. Dışedış savaşmaktadır. Boş teorik lafazanlıklarla bu siyasi güçlere karşı atıp-tutmak, devrimcilerin ve hele hele komünistlerin tavrı olamaz. Gerçek komünist tavrı, bu güçleri ulusal kurtuluşçu güçlere dönüştürmek ya da en azından bu yönde faaliyet içine girmektir. Çünkü, Kürdistan'da komünistlerin politik görevlerinin merkezinde ulusal kurtuluş örgütlemek duruyor. Tersini kim söylüyorsa, o, lafazandan başka bir şey değildir. Kürdistan tarihine biraz yakından bakıldığı zaman görülen en somut, en çıplak gerçek, ulusal yandır, ulusal isyandır. Ve de asıl önemli olan, tüm bu ulusal isyanlarda anti-feodal taleplerin ya hiç olmadığı ya da belli, belirsiz eğilimler halinde bulunduğudır. Bundandır ki, ulusal isyanlar ulusal kurtuluş boyutuna erişememiş, eşkiyalaşmıştır. Bir tek ulusal direnme hareketi yoktur ki, bayraklarında toprak tabe bulunsun. Kürdistan pratiğinde ağalara karşı kitlesel bir hareket yok. Olmamış. Kurtarılmış alanlarda burjuva önderliklerin(!) tutarlı bir köylüyü topraklandırma uygulamaları yok. İşte aydın bir burjuva önder Kasım Lo ve işte 3 yıla yakın bir zamandır kurtarılmış alanlarda yaşayan halk. Bir tek demokratik atılım, bir tek devrimci dönüşüm var mı? Yok.. Neden? Bu soruya doğru cevap bulmak gerek.. Ağrı'sı, Dersim'i, Meha bat'ı da öyle.. Silahlı kitleler her zaman bir ağanın, bir şeyhin peşinde baş kaldı-

mişlar ve fakat ağalığa, şeyhliğe karşı baş kaldırı olayı yok. İşte bu çok önemli. İşte komünistlerin programlarına temel alacakları Kürdistan gerçeği bu.. Binlerce yıllık isyan geleneği ile günümüze ulaşan silahlı ayaklanmaları ulusal kurtuluş boyutuna ulaştırmak gerek.. Türkiye pratiğinin sakat grup örgütlenmeleri ile bu boyuta ulaşamaz. Avrupa merkezli dernek çalışmaları ile, kasaba dergileri çıkarma hevesi ile devrimi örgütlemek gibi büyük ve çetin bir görevi birbirinden ayırt etmediğimiz sürece, ileriye doğru bir tek adım atmak mümkün değil..

Dört parçada tek örgüt meselesine gelince, dünya kadar yazıldı, daha da yazılacak. Oysa mesele hiç de öyle teori adı altındaki lafazanlıklarla geçirilecek gibi değil.. Mesele basit. Mesele, kuyunun dibindeki kurbağa gibi düşünülüp düşünmemeye karar vermek. Kuyunun dibindeki kurbağa gökyüzünü kuyunun ağız kadar görür.. Örneğin bir komünist dünya devrimini tartışmaz. Bunun öyle olması gerektiğini bilir. Tartışacağı şey, nasıl olacaktır. Niçin olacağı değil. Kürdistanlı bir komünist, ulusal kurtuluşun bağımsız Kürdistan'a denk düşüğünü bilmek zorunda .

Meseleyi tek bilinmeyenli bir denklem gibi koymak gerekli. Kim ki, bağımsız, birleşmiş Kürdistan'dan söz eder, o, bağımsızlığa ve birleşmeye program vermek zorundadır. Hem bağımsız, birleşmiş Kürdistan ve hem de tek parçaya örgüt. İşte bu olmadı. Bu hiç olmadı. Komünistlerin şiarı şu olma-

lıdır: Ülkene ve bölgeneye program ver, ama en güçlü olduğun alanda örgütlen!!!

Mesele böylece gayet açık olarak, programatik olarak çözülmek zorunda. Teorik olarak doğru olanı ortaya koymalıyız. Pratik elbette ki bu teorik ve programatik yapıyı, kendi dinamikleri ile değiştirip dönüştürecek. Ama hiç kimse işin başında yasaklarla, tabularla savaşmaya girmeye heveslenmemeli.. Bir sendika sekreteri gibi değil, bir parti militanı gibi düşünmeye ve davranmaya alışmak zorundayız. Devrim, derneklerle, gruplarla örgütlenilemez. Binlerce derneğin, grubun diyalektik olarak birbirine eklenmediği, örgütlenmenin en üst biçimi, en gelişkin biçimi olan parti ile örgütlenilebilir. Siyasal birlik, parti birliğine, yani siyasal ideolojik-örgütsel birliğe doğru atılmış cesaretli bir adımdır. Bu adımı atmaktan korkmamak gerekli. Eski biçimler bu yeni özü taşımaz. Yeni biçimler yaratmak gerek. Miskinlik ve uyuşukluğun yerine, dinamizm; korkaklığın, içten hesaplı olmanın yerine cesaret ve açık yüreklilik.. Ve hepsinden önemlisi de fedakarlık gerekiyor. Grupları, yapıları koruma hesapları yerine; grupları, yapıları dinamik bir örgütlenmenin malzemesi olarak bütün imkanları ile ortaya koymak....

Görev ve sorumluluk bu gün bunu gerektiriyor.

30 Nisan 1983

(x) Bu bildiri, Kuzey Kürdistan'ı kapsayan faaliyetlerle ilişkindir.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ (I)

1.

Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'da tek ve merkezi bir proletarya partisini kaçınılmaz tarihsel bir görev' olarak ortaya çıkartmıştır. Kürdistan proletaryası, dünya proletarya ordusunun bir kolu, onun militan bir müfrezesi olarak kendi ülkesinde emeğin kurtuluşu için örgütlenecektir ve örgütlenmektedir. Kürdistan'da toplumsal ve buna bağlı olarak ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan ve yer alması egreken bütün siyasal ve toplumsal güçleri siyasal ve askeri olarak tek bir genel taarruz cephesinde bir araya getirmek ve ona önderlik etmek görevi, Kürdistan Komünist Partisi'nin hedefleri arasında yer almaktadır. Parti programı 3. bölümünde 11. madde bu özgün duruma işaret etmektedir. Ve parti programı bu özgün durumun adını Ulusal Kurtuluş Cephesi olarak koymuştur.

Parti programının 5. bölümünde 18. madde ile Ulusal Kurtuluş Cephesinin siyasal, toplumsal ve ekonomik ve askeri görevleri somut olarak ortaya konulmuştur. Bu nedenle, Kürdistan Komünist

Partisi, kendi programının dışında, Ulusal Kurtuluş Cephesi için ikinci bir program önermemektedir.

Hiç kuşku yok ki, parti örgütlenmesi ile cephe örgütlenmesi iki ayrı olgudur. Teorik olarak parti, sınıfa, cephe ise sınıflara denk düşer. Parti, siyasal, ideolojik ve örgütsel birliği içerir. Cephe ise, siyasal ve örgütsel ittifaklara dayalıdır. Güç birliği, eylem birliği vb. parti ve cephe örgütlenmelerinden türeyen belli olgulara ve olaylara dayalı sınırlı platformlardır.

Her ittifak, her güç ya da eylem birliği esasen bir siyasal uzlaşma demektir. Ve her siyasal uzlaşma da şu ya da bu ölçüde siyasal tavizlere ihtiyaç gösterir. Her türlü tavizi ilke olarak reddetmek, komünizmin bir çocukluk hastalığıdır. "Devrimci proletaryaya yararlı olmak isteyen bir siyaset adamı, verilmemesi gereken somut tavizleri, oportünizm ve satılmışlığı dile getiren tavizleri ayırmasını bilmeli, bunları bütün gücü ile eleştirmeli, iç yüzlerini amansızca ortaya koymalı, bu somut tavizlere karşı barışmaz bir savaş yürütmelidir. (Lenin/"Sol" Komünizm ...) Gerçekten devrimci bir partinin ödevi,

her türlü tavize karşı olduğunu ilan etmek değil, kaçınılmaz olan bütün tavizlerin aracılığı ve yardımı ile kendi ilkelerine, kendi sınıfına, devrimci ödevlerine, devrimi hazırlama ve halk yığınlarını devrim zaferi için eğitme davasına bağlılığı gerçekleştirir. (Lenin/Tavizler Üzerine)

İdeolojide ise, durum tamamiyle terstir. İdeoloji, uzlaşmazdır. İdeolojik uzlaşma üzerinde temellenen cephe tipi partiler, her ne kadar sömürge ülkeler için yaygın bir örgütlenme biçimi ise de, bunlar sınıfların çıkarlarını birbirinin içine geçirerek bayrakları birbirine karıştırırlar. Bu nedenle komünistler için bir tercih konusu değildirler. Genel olarak cephe tipi partiler, ulusal çıkarların sürekli ve sistemli ajitasyonunu öne çıkarırlar. Bu aynı zamanda sınıflar arasındaki çizgiyi ortadan kaldıracı bir yapılanmadır. Cephe tipi partilerdeki komünistlerin sık sık oportünizme düşmelerinin temel nedenlerinden biri budur. Yeri gelmişken şu noktayı da açıklamak gerekli: Kürdistan Komünist Partisi, "biz:Kürtler; ve onlar:Türkler, Farslar, Araplar" gibi çarpık ve gerici bir düşünceden kaynaklanmıyor. Tam tersine, "biz, proleterler ve onlar, emperyalist, sömürgeci burjuvalar" düşüncesinden kaynaklanıyor. Partinin gerek uzun vadeli genel ve temel hedeflerinin ve gerekse, acil pratik hedeflerinin üretildiği kaynak, ulusal temelde değil, sınıfsal temelde duruyor. Bu nedenle Kürdistan Komünist Partisi, devrimci proletaryanın dünya düzeyindeki savaş cephesinin Kürdistan'da özgün bir biçimlenmesini ifade eder. (Bak,Yekiti Sayı 2, s.4).

Biliyoruz ki, komünistler mümkün olanndan değil, gerçek olandan hareket ederler. Gene biliyoruz ki, komünistler, en değişik mücadele biçimlerini kabul ederler, fakat bu mücadele biçimlerini, 'uydurmazlar.. Komünistler, devrimci sınıfların hare-

ketinin gelişimi içinde kendisini gösteren mücadele biçimlerini sadece genelleştirirler, örgütlerler ve onlara bilinçli bir ifade verirler.(Lenin/Gerilla Savaşı). Genel olarak, kişiler, gruplar ve sınıflar, esasen kendilerini koruma reflekslerine sahiptirler. Kendini koruma refleksleri, spontane hareketleri doğurur. Spontane/kendiliğinden pratiği, kurulmuş bir pratiğe dönüştürme, siyasi partilerin işidir. Böylece, sınıf hareketinin seyri içinde ortaya çıkan mücadele biçimleri, siyasi parti potasında kurulmuş bir pratik olarak yeniden üretilir.

2.

Parti programı 1. bölüm 3. maddesi ile temel politik görevini formüle etmiş ve bunu, "Kürdistan proletaryasının devrimci mücadelesini bütün biçimleri ile yürütmeye yetenekli bir sınıf partisi örgütleme" olarak belirlemiştir. Parti programı Kürdistan proletaryasının "egemen sınıf olarak örgütlenerek büyük amacına giden yolda bütün siyasi engelleri aşması" için diğer siyasal görevlerini ve bu siyasal görevlere denk düşen örgüt biçimlerini de saptamıştır. 11. maddesi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ve 5. madde ile de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun örgütlenmesi KKP'nin görevleri arasında yer almaktadır.

Teorik olarak cephenin, sınıfların ittifakına dayalı olduğunu daha önce vurgulamıştık. Genel olarak siyasi mücadelede sınıflar, kendi çıkarları tenelinde örgütlenmiş partilerle temsil edilirler. Fakat özellikle sömürge ülkelerde, önce, sınıfların politik taleplerinin yeterince kristalize olmaması ve sonra ulusal baskının diğer sorunları belirleyici olması nedeni ile sınıf temelinde mücadele yürüten partiler istisnadır. Sömürge ülkelerde cephe tipi partiler ile genel olarak burjuva demokratik anlamda anti-emperyalist ve göreceli olarak anti-

feodal partiler mücadeleyi sürdürmektedirler. Bu cephe veya partilerin sosyalist sloganlar kullandıkları ve zaman zaman programlarına sosyalizmi amaçladıklarını belirten formüller koydukları da gözlemlenmektedir. Kürdistan'da da bu durum pek farklı değildir.

Mevcut durumda Kürdistan'ın Irak ve İran tarafından işgal altında tutulan parçalarında çeşitli siyasi parti ve grupların önderliğinde silahlı mücadele sürdürülmektedir. Suriye pratiğinde siyasal ve kültürel düzeyle sınırlı bulunan mücadele ise nazik dengeler üzerinde durmaktadır. Bu ayrı bir incelemenin konusu. Türkiye'ye gelince 12 Eylül darbesinden önce başlayan çözümlü ve dağılma, 12 Eylül darbesi ile beraber bir yıkıma dönüştü.

Türkiye'den başlayarak Kürdistan pratiğine bakıldığı zaman şunlar görülür: 12 Eylül, çok açık bir biçimde örgütsel laçkalığı, ideolojik sefaleti ve siyasal kararsızlığı bütün çıplaklığı ile ortaya çıkardı. Siyasal güçlerin tümüne yakın bir bölümü alanları panik halinde terk ettiler. Siyasal güçler ve gruplar, değil direnmeyi örgütleme, savunma durumuna bile geçemediler. Kadrolar umutsuzluğa, yıkıma terk edildi. Yoğun bir bölünme, parçalanma dönemi yaşandı. Halen partiler ve gruplar parçalanmaya devam ediyor. Bir çok grup atomize oldu. Hapishanede vahşet düzeyinde sürdürülen işkence ve baskılara karşı etkileyici ve caydırıcı bir mücadele sürdürülemedi. Buna karşılık gruplar ve partiler, hiç bir düzeyde kendileriyle ve geçtikleri evre ile hesaplaşmayı göze alamadılar. Özeleştirici hala literatürde bir süs eşyası olarak duruyor. Tam tersine, ülke dışına taşırılan grup fetişizmi, dar grup fanatizmi, ajitasyon ve propagandanın merkezini oluşturdu. Maddî olarak ülkede çarpık cüceler olarak bile varolmayan gruplar ve "parti"ler, devasa sloganların

ardında ülke dışında siyasi gösterilerin başoyuncululuğunu kapaşma yarışını sürdürdüler. Ülkeden her şeye rağmen çıkmayan devrimciler ise, sınırlı bir siyasal ve örgütsel çalışmayı ancak sürdürebildiler. Ve tabii diktatörlük altında sürdürülen bu çalışmalarda ağır yaralar aldılar.

Sınıf mücadelesi ise, derin derine sürdü. Hapishanelerde deneyli kadrolar ve devrim gönül veren militanlar en ağır baskı şartlarında bile direnmeyi sürdürdüler. Dökülen döküldü zaten. Direnenler, diktatörlüğü dize getiren eylemler başardılar. Tabii, Kürdistan'da çok şey değişti. Eksiklikler, kusurlar, yanlışlar, daha yakından, daha derinliğine kavrandı. Elbette ki, bu bir dönüşümü beslemektedir. Çok uzun olmayan bir zaman diliminde siyasi mücadelede yeni güçleri, yeni atılımları görmek şaşırtıcı olmayacaktır. Kitlelerin değerlerinde köklü değişimlerle beraber, bir dizi soru işareti belirdi. Kadroların da.

Siyasal güçlerin büyük bir bölümü darbenin teorik irdelenmesi adı altında, esasen generallerin resmi bildirimlerini tekrarlamaklayetindiler. Türkiye ve Kürdistan'daki durumun gerekli, özgün ve somut bir irdelenmesi yerine, genel kavramlar, soyut ideolojik kalıplar ileri sürüldü. Bol bol işkence ve zulüm edebiyatı yapıldı. Katledilen, tutuklanan, idam cezalarına çarptırılanların sayısı ile övünülür duruma gelindi. Genel olarak sosyalistlerin ve yurtsever-demokratların değil kitleleri yönlendirmeye, kendi örgüt kitlelerini dahi korumaya yetenekli olmadığı pratikte çıplak bir biçimde ortaya çıktı. Örgütlenmelerdeki bilgi ve bilinç düzeyinin ve kararlılığın ne kadar alt düzeylerde seyrettiği, teoride doğmatizmin egemenliği, ideolojide kalıpcılık, saplantılar ve fanatik eğilimler netleşti. Görülebilir hale geldi.

Süreç içinde teorik ve programatik düzeyde de sağlam ve tutarlı bir gelişmeden

genel olarak söz edilemez. Varolanı korumaya gericiliği, dar grup ajitasyonu, Avrupa merkezli sorumsuz bir dernekçilik... yenilgi döneminin bilançosunu oluşturmaktadır. Özetle söylesek, kendisini "parti" olarak sıfatlandıranlarla beraber genel olarak siyasi grupların yapısı bir tarikata dönüşmüştür. Soğuk, donmuş, ölü sloganlar; disiplin ve otoriteden yoksun yığın ilişkileri; görünür, sıg bir teorik cılızlık; cansız sloganlardan ibaret olup kendisini üretme yeteneklerine sahip olmayan kısır bir ideoloji; her türlü uzlaşmaya yatkın, ilkesiz, kararsız ilişkiler... yarına güvensizlik. Sınıfa, halka, kavgaya, geleceğe güvensizlik. Mevcut durumun somut bir görüntüsü budur.

Kuşku yok ki, Türkiye pratiği Kürdistan devriminde bütün bu olumsuzluklarla beraber, umut dolu, etrafına ışıklar saçan somut gerçeklikleri de açık bir biçimde ortaya çıkarmaktadır. Bunların başında da, Türk Devleti'nin mevcut bütün gücü ve imkanlarını seferber etse dahi Kürdistan sorununu imha etmeye muktedir olmadığıdır. Kürdistan sorunu bir yanı ile durmadan kanayan bir yara gibi duruken, bir diğer yanı ile de gelişip gürbüzleşen ve içinde bölgeyi yerinden sallayacak devrimci dinamikler barındıran müthiş bir gerçeklik olarak durmaktadır. Ve bu gerçekliği imha etmek Türk Devleti'nin de, bağımlı ve bağımlı olduğu emperyalizmin de gücünü aşmaktadır. 12 Eylül'den bu yana sürdürülen son derece iddialı ve son derece vahşi baskı ve imha politikası, dalga dalga geriye düşmektedir. Ama gene hiç kuşku yok ki, bu gerilemeyi sağlayan tazyik, spontane pratiklerin tazyikidir. Kurulmuş bir pratik değildir. Yani bilinçli ve sistemli bir direnme sonucu değildir. Bu nedenle somut pratik birbirine bağlı iki temel çalışma biçimini öne çıkartmıştır. Ve bu çalışma biçimleri üzerinde polemik yapmak

artık mümkün değildir. Bunlardan biri, uzun vadeli, kararlı ve iyice düşünülerek planlanan ve hayata geçirilen çok boyutlu bir siyasi çalışma (parti-cephe) ve ikincisi de bölgenin en güçlü ordusunu yenmek üzere silahlandırılarak savaş alanında mevzilendirilmesi gereken bir ulusun ordulaştırılması... Her iki çalışma biçimi de Kürdistan pratiğinde son yarım yüzyıldır çeşitli biçimlerde öne çıkarılan çalışma biçimlerini inkar etmeden ve fakat onlardan gerekli dersleri ve olumlu yanları ayıklayarak duruma ve şartlara denk düşen ve mücadelenin seyri içinde spontane pratiklerle ortaya çıkan mücadele biçimlerini genelleştirmek, onlara bilinç ve dinamizm kazandırmakla var olabilir.

Mehabat Kürt Cumhuriyeti'nin(1946) yıkılmasından sonra tarih dışı tutulmaya özel bir özen gösterilen Kürt ulusu, İran pratiğinde 1960'lı yılların sonlarına doğru devrimci çalışmaların yükselmesi ile Şahlığın zulmunun yoğunlaştığı bir hedef durumuna geldi. Hareketin önderleri Irak Kürdistan Demokrat Partisi'nin de yanlış politikası ile beraber amaçladıkları örgütlenmeyi gerçekleştirilmeden katledildiler. (Molla Avare, İsmail Şerifzade ve arkadaşları).

Şahlığın yıkılmasından sonra Kürdistan'da geniş yığınların desteğinde devrimci bir hareket doğdu. Bu durum, durgunbarışçı her şart altında siyasi çalışmanın ne kadar gerekli ve zorunlu olduğunu kanıtlayan çarpıcı bir örnektir. Devrimci dalganın yükselmeye başladığı durumlarda siyaseti örgütlemenin ne kadar çetin olduğu ve mücadelede önderliğin egemen sınıflar tarafından ele geçirileceği hiç bir tartışmaya yer bırakmayacak bir nitelikte İran/Kürdistan pratiğinde ortaya çıktı. Ortaya çıkan bir başka somut gerçek ise şu oldu: Pratik öğretir!

Şahlığın yıkılışından sonra çok kısa bir zaman dilimi içinde Kürdistan da yoğun ve çarpıcı bir siyasallaşma olgusu başladı. Çok küçük bir azınlık dışında tüm ulus savaşı alanında coşkun bir biçimde yer aldı.

Komünistler ve diğer sol güçler, silahlı direnişe dönüşen siyasal mücadeleye önderlik edecek örgütsel bir yapıya sahip değillerdi. Siyasal perspektifleri ve ideolojik yapıları da dönemi kaldıracak yeteneğe sahip değildi. Kürdistan'ın Sun-Yat Sen'i Şeyh İzzettin Hüseyini, sürdürülen yanlış politikaların doğal sonucu olarak yönlendirici fonksiyonlarını yavaş yavaş kaybetti. Komela ideolojik çıkmazlar içine girdi. Ve işin başında toplumsal muhalefetin önderliği İran Kürdistan Demokrat Partisi'ne bırakıldı. İran KDP, siyasal açıdan anti-emperyalist ve anti-feodal bir düzeyde durmaya büyük bir gayret gösterdi. İlerici bir siyasal hat izledi. Ne var ki, ideolojik olarak ileriye doğru sıçramalar yapmaya yapısal olarak elverişli değildi. Süreç içinde dinsel feodalite ve toprak feodalitesiyle ilişkiler içine girdi. Mehabat zenginleri parti merkezine doluştular. Irak ile ilişkiler kurmak kaçınılmaz oldu. Ve Sovyetler Birliği ile kurulması gerekli kalıcı ilişkiler yerine Avrupa sosyal-demokrasisi ile ilişki eğilimi öne çıktı. Sovyetler Birliği ile ilişkilerin, taktik bir sorun olmayıp, stratejik bir sorun olduğunu vurguladıktan sonra şu noktayı da belirlemek gerekli: egemen sınıfların muhtevanında varolan anti-komünizmin anti-sovyetizm biçiminde ortaya çıkışında, İran KDP'nin yapısal nitelikleri belirleyici olmakla beraber, Sovyetler Birliği ve TUDEH'in, Humeyni rejimine karşı tavırları da etkileyici olmuştur. Hareketin ilk dönemlerinde KOMELA'da var olan Maoist eğilimlerin degöreceli bir rol oynadığı bilinmektedir. Benzeri ilişki ve bağlantılar diğer parçalarla kurulması ve sürdürül-

mesi zorunlu olan ittifakları da zedeleyici niteliklere zemin hazırladı. Kitlelerin yükselen siyasi talepleri kırıldı, geriledi. Sonuç alıcı olması mümkün olmayan şiarlar, örneğin, "İran'a demokrasi Kürdistan'a otonomi" şiarı tek ve tercihsiz şiarlar durumuna yükseltildi.

Esasen İran pratiğinde Kürt ulusu bütün tarihi boyunca sahip olmadığı şartlara ve imkanlara sahip bir dönemi yaşamaktadır. Bunun yanında son derece önemli bir durum olarak İran'da devlet otoritesi, en azından militarizm ve bürokrasi, Kürdistan'daki direnmeyi ezecek ölçüde kendisini örgütlemiş değildir. Irak ile sürdürülen savaş da politik çözümlere mükemmel şartlar hazırlamıştır. Fakat önderlik, Irak'ta denenmiş ve olumsuzluğu pratikte çok acı bir biçimde açığa çıkan siyasal çerçeveyi aşmamaya özel bir özen gösteriyor. İran pratiğinde sürdürülen mücadeleyi diğer parçalardan tecrit etmeye özel bir özen gösteriyor. Mücadele genel olarak bölge düzeyinde olduğu kadar dünya düzeyinde de devrimci güçlerden görünür bir biçimde tecrit olma ile yüzyüzedir. Sağ kanat sosyalistlerinin ilkesiz ve eleştireci olmayan pragmatik ilişkileri de bu yanlış politikayı meşrulaştırıcı platformlar yaratmaktadır. 1975'de Barzani önderliğindeki hareketin içine yuvarlandığı facianın İran pratiğinde de değişik biçimler içinde yaşanması an meselesidir.

Irak pratiğindeki mücadele ise, çok çeşitli çıkarların iç içe geçtiği ve bölge devletlerinin ilgi merkezlerinin yoğunlaştığı karmaşık bir yapı içindedir. Alanın etkin iki siyasal gücü Irak KDP ve Yekitiya Niştıman, geçmişten sürdürüp getirdikleri ve kan davası temelinde biçimlenen barışmaz bir çatışmayı ısrarla sürdürmektedirler. IKDP, Humeyni ile kurduğu ilişkilerin çekim alanından çıkamıyor. Bu ilişkiye göre biçimleniyor. Yekitiya Niştı-

man, Kürdistan Demokratik Halk Partisi ve İran KDP ile olan çatışmalar, Irak KDP'nin son dönemde kazanmış olduğu yurtsever-demokrat niteliği tahrip ediyor. Bu çatışmalarda, hangi tarafın haklı olduğu çatışmayı hangi tarafın çıkardığı, hangi tarafın daha çok tahrip olduğu önem taşıyor. Mücadelenin bir bütün olarak aldığı yaralar ise, büyük bir önem taşıyor. Irak KDP'nin alanda yüksek manevra yetenekleri, İran'ın Kürdistan'da gerçekleştirdiği "ŞAFAK" hareketi ile daha da pekişti. Aynı durum Yekiti Niştımanî daotonomi temelinde Saddam rejimi ile uzlaşmaya zorlamaktadır. İran KDP'nin de bu uzlaşmada pragmatik bir temelde baskıcı bir rol oynadığını belirtmek yanlış olmasa gerekir. Bir diğer sorun ise, Türk Devleti'nin Irak'ın onayı ile Kürdistan'da giriştiği istila hareketından hemen önce, Yekitiya Niştımanî'nin CUD karargahlarını tahrip etmesidir. Bu olay, Yekiti Niştımanî'yi, bölgedeki komünist partiler ve ulusal kurtuluşçu güçlerden tecrit etmiştir. Olay biliniyor. Olayla ilgili olarak bölgedeki komünist partileri ve ulusal kurtuluşçu güçlerin çeşitli bildirimlerle tavrı belirledikleri biliniyor.

Irak KDHP, Irak KDP ile olan çatışmalardan ötürü alana giremiyor, ya da alanda legal çalışmıyor. Yekitiya Niştımanî içinde etkin bir güç olarak yer alan Komela Marksist-Leninist ise, bağımsız bir politika sürdürmüyor. Komela Marksist-Leninist içinde bulunan devrimci muhalefet Yekitiya Niştımanî'nin genel politikası içinde etkisizleştirilerek, tecrit ediliyor. Bu, Kürdistan'ın bütün parçalarında sürdürülen komünist yapılanma için oldukça olumsuz bir durum. İran Komela'nın ise, İran Komünist Partisi'ne dönüşmesi örgütlenmede ve ideolojik yapılanmada nasıl bir perspektife ulaşacak, buna kesin bir hüküm vermek mümkün değil.

Bu siyasi güçlerin tümünde belirleyici talepler otonomi ile sınırlandırılmış bulunmaktadır. Oysa, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin sınır çizgisi bağımsız, birleşmiş Kürdistan talebidir.

Eğer mümkün olandan değil, gerçek olandan hareket edecek olursak, bu durumda parti programının 4. maddesine göre, yani "düzene karşı her muhalif ve devrimci hareketi destekleme" maddesindeki göre bu siyasal güçlerin mücadelelerini desteklemek, buna bağlı olarak güç ve eylem birlikleri yapmak, dayanışma platformları oluşturmak, pratik sorunlar olarak belirginleşir. Ayrıca, alanda ulusal cepheden değil, cephelerden söz edilebileceği de bir başka somut gerçektir. Bu cepheler, esasen aynı siyasi talepleri taşımaktadırlar, ve fakat ayrı ilişkiler ve ayrı yapılanmalar göstermektedirler. Irak pratiğinde CUD ve CEWQED bu cepheleşmenin somut iki örgüt biçimidir. İran KDP, CEWQED cephesi ile yakın ilişkiler içinde bulunmakla, cepheleşmede nesnel olarak taraf durumundadır. Kuzey Kürdistan'dan ise, TKSP, CEWQED cephesi ile ilişki eğilimleri taşımaktadır. PPKK'nin örgütsel ve ideolojik bunalımı, istikrarlı ve belirgin bir politikasürdüreme mesinin kaynağını teşkil ediyor. PPKK'nin Türkiye pratiğinde TKP(Türkiye Komünist Partisi) ve Ortadoğu pratiğinde IKP(Irak Komünist Partisi)'nin etkime alanında bulunduğunu söylemek —aynı durum değişik boyutlarda TKSP içinde geçerli— yanlış olmasa gerektir. PPKK'nin, ideolojik ve örgütsel bunalımı, Irak KDHP ile pragmatik ilişkilere de kaynaklık etmektedir. PPKK ise, CUD cepheleşmesi içinde bulunmaktadır.

Rızgari, Maraş katliamından sonra başlattığı siyasi birlik platformunu ısrarla ve kararlı olarak sürdürüyor. Bu çalışmalara 1. Konferans kararları ile beraber KUK'un

da katılması son derece olumlu bir gelişmedir. Ne var ki, KUK, 1. Konferans kararlarını hayata geçirmek için gerekli ölçülerde kararlı bir pratik mücadele sürdürmüyor. 5'li güçbirliğinin oyalayıcı ve çürümeye terk edilmiş ölü platformunda siyasi refleksleri her gün biraz daha kırılan KUK'un Merkez Komitesi'ndeki son bölünme de, hareket kabiliyetini olumsuz yönde etkiledi. Burada geçerken vurgulanması gereken bir diğer pratik sorun da 5'li güçbirliğinin bir cephe programı ile son bir "atılıma" girmeksidir. Bu "atılım", esasen can çekişme ile ölüm arasındaki son çırpınıştan başka bir şey olmayacaktır. Çünkü, maddi olarak çürük bir tohumdan canlı bir filizin göğermesi mümkün değildir.

KUK ve Rızgari'nin gerek ulusal kurtuluş mücadelesinin sınır çizgisi olan bağımsız Kürdistan ve gerekse siyasi birlik tezlerinin doğal ve doğrudan bir sonucu olarak dengeli, planlı ve kararlı bir politik çizgi izlemeleri, hiç kuşku yok ki, alandaki ilişki ve bağlantılarda kilit bir rol oynayabilir ve oynamalıdır. PPKK'nin "Politik Rapor"un da da siyasi birlik olgusuna—kararlı bir biçimde olmamakla beraber—işaret edilmesi, sorunun genelleştiğini ve gündemleşebileceğini kanıtlaması açısından üzerinde durulması gerekli bir durumdur. KİP içindeki sosyalistlerin de sorunu tartışmaya açacakları yarı resmi bir biçimde açıklık kazanmıştır. DEV—YOL'un başını çektiği Direniş Cephesi içine PKK'nin son belirlemeleri, PKK ile yeni bir düzeyde belli diyalogların başlayabileceğini gösteriyor.

Fazla abartmadan ve subjektivizme prim vermeden şu söylenebilir. Irak ve İran pratikleri ayrı ayrı cepheleşme platformlarından, ulusal cephe platformuna yükselecek şartlara ve ilişkilere henüz sahip değildir. Alandaki mücadele eden

güçleri dışlayarak oluşacak cepheleşmeler işe, kaçınılmaz bir iç savaş demektir. Toplumsal kurtuluş için zorunlu ve mutlak olan iç savaşı, ulusal kurtuluş düzeyin de gündeme getirmek bir cinayettir. Ayrıca ulusal cephenin taşıyıcılığını yapacak maddi şartlara Kuzey Kürdistan'daki örgütlerin de sahip olduğu söylenemez. Ancak Kuzey Kürdistan, gerek içinde taşıdığı potansiyeller ve gerekse bu potansiyellere devrimci dinamizm kazandıracak maddi şartlar açısından ulusal cepheye doğru devrimci dönüşümlerde merkezi bir rol üstlenebilir ve üstlenmelidir. Bu merkezi görevlerin üstesinden gelebilmenin ön şartı, demokratik inşa temelinde kolektif bir emir kumanda merkezinin yaratılmasına bağlıdır. Demokratik inşa temelinde kolektif önderliğin oluşması için cesaretli ve kararlı adımlar atmak gerekli. Kürdistan Komünist Partisi/Örgütlenme Komitesi, demokratik bir inşa temelinde kolektif önderliğin oluşması için üstüne düşen görevleri hiç bir şart öne sürmeden üstlenmeye ve yürütmeye hazırdır. Öne sürülecek tek şart, siyasi ilişkiler platformuna ideolojik uzlaşmaların ya da ideolojik tavizlerin dayatılmamasıdır. Ve işin başında hiç bir grup ideolojik diktatörlük niyetine kapılmamalı, ideolojik diktatörlüğe heveslenmemelidir.

Suriye'de durum oldukça farklı. Sayıları bir hayli fazla olan siyasi parti ve grupların büyük bir bölümü, BAAS ile ya iç içe, ya da BAAS'ın açık ve doğrudan kontrolü altında veya BAAS'ın yan kuruluşu durumunda bulunan örgütlerdir. Bu genel çizgi dışında olanlar istisnadır ve etki alanları oldukça sınırlıdır. Bunun yanında, Suriye'de ilkel gibi görünen yoğun bir denetim ve istihbarat ağı vardır. Ve BAAS ile ters düşen çalışmaların Suriye'de etkin bir siyasi çalışma sürdürmesi hemen hemen mümkün değildir.. Suriye ile

İlgili durumu ayrı bir yazıda teraflica tartışmak üzere burada konu ile ilgili olarak şunları belirtmekte yarar var:Suriye'deki Kürt örgütlenmeleri bağımsız bir siyasal çizgi izlemiyorlar. Diğer parçalara bağlı, diğer parçalardaki örgütlenmelere taraf olan kamplaşmalar içindedirler. Bu durumları ile etkileyici ve dönüştürücü niteliklerden çok, ilişki ve bağlantılarda önemli fonksiyonlar üstlenebilirler ve üstlenmelidirler. Bir diğer ifade ile Suriye'deki Kürt örgütlenmeleri ilişki içinde buldukları diğer parçalardaki siyasi güçlere sürekli ve sistemli olarak birlik çağrılarını yapmayı ve bu konuda bir baskı grubu haline gelmeyi başarmak zorundadırlar. Diğer parçalardaki siyasi güçlerin aralarında varolan sürtüşmelerden etkilenmeyi ve onlara göre tavır belirlemeyi mümkün en geniş ve en kararlı bir biçimde terketmek ve birleştirici nitelikler kazanmak durumundadırlar.

Buraya kadar olan tahlillerden çıkarılması gereken sonuç, Kürdistan pratiğinde ulusal kurtuluş cephesi'ni yaratacak subjektif faktörlerin, cepheyi kurma yeteneklerine sahip olmadıklarıdır. Esasen Kuzey Kürdistan/Türkiye pratiğinde çalışmalar yapan siyasi güçlerin de etkileyici ve dönüştürücü bir nitelik olmayışları başlıbaşına bir sorun yaratmaktadır. Özellikle, 12 Eylül'den sonra Ortadoğu'ya akan bu siyasi güçler, yoğun bir biçimde prestij kaybına uğradılar. Siyasi yeteneksizlikleri bir çok olayla ve olguyla tescil edildi. Bir çoğu, üst üste bölünmelerin yanında, ekonomik bağımlılık ilişkileri içinde boğuldular. Bu nedenle bildirileri ya da protesto mektupları ile alandaki siyasal güçleri etkilemek mümkün değildir. Eğer alandaki siyasal güçler, Kuzey'den gelenlere karşı anlayış gösteriyorlarsa, bu onları ciddiye aldıkları için değildir. Ucuz bir diplomasi-dir. Önerilen ve kurulması tasarlanan "U-

lusal Konsey"ler de gürültü çıkarmaktan öteye bir şey yaratma gücüne sahip değildir. Çünkü, her siyasal kurum, kendisini taşıyacak maddi güçlere ihtiyaç gösterir. Kuzey Kürdistan'dan gelen siyasal güçler bu maddi şartlara sahip değildir. Maddi şartları yaratmadan girişilecek her ilişki yozlaşmaya ve çok kısa zaman dilimleri içinde dağılıp çürümeye mahkumdur. 12 Eylül öncesi Türkiye'de bütünüyle çarpık ve ilkesiz bir zemin üstünde ortaya çıkan UDG/Ulusal Demokratik Güçbirliği, bunun en somut delilidir. 2 yıla yakın bir süredir gerici bir siyasal ilişki olarak sürdürülen 5'li güçbirliği ise, bir başka utanç verici örnektir. Dah üst düzeyde benzeri kağıt üzerinde birlikteliklerin kaderi de değişik olmayacaktır.

Alandaki güçleri etkilemenin ve caydırıcı bir nitelik olmanın önşartı alanda maddi bir güç haline gelmektir. Şartları eşitlemeden talep sahibi olmak, ucuz diplomasi-dir. Blöftür. Şartları eşitlemek demek, siyasal ve askeri örgütlenme ile alanda var olmak demektir. Alandaki yanlışlıklarla, çarpık politikalarla hesaplaşmanın biricik yolu, biricik alternatifi budur. Dışarıda gürültü çıkararak, alandaki güçleri etkileme gibi burjuva politikası ile siyasetler ancak, kendilerini ve aldatılmış militanlarını tatmin edebilirler. Bu tür çalışmalardan, devrimi örgütleyecek siyasi kurumlar çıkartılamaz. Bu siyasi kurumlara canlılık ve dinamizm kazandıracak maddi yapılar da örgütlenilemez.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin tartışılmaz örgütsel biçimidir. Doğru. Ama asla unutulmaması gereken devrimci çizgi şudur:cepheye giden yol, partiden geçer.

Parti ve cephe diyalektiğini ve cephenin örgütsel yapısı ile ilgili tezleri tartışmaya devam edeceğiz.

BINGEHÊN TEORİK YÊN PARTIYA PROLETARYA LI KURDISTAN

BI YEK HÊZÊ

DI BIN YEK ALE DE

JI BO YEK ARMANCE

Ji bo ku Tîrkiye, Irak, Îran û Suriye bî-bin demokratîk, avakirina Kurdistanêke demokratîk şerteki bingehîye. Lî ser vê yekê çih ji şuphan re (ne êmini, kuşku) û bê qerariyê re nine. Şerteki din ji ku weha girîng e Kurdistanêki demokratîk, ji welatên mêtîngêkar ku hawirdorê wê gir-tîne cîda, serbixwe û bî tenha avakirin ne mîmkîn e. Gomanêke weha, tenê xeyalê beredayî ku bî nasyonalmê tên siwakirin, yên merivên burjuwa û merivên burjuwa-yên piçûk ku lingên wan di ser serê wan re ye.

Dema şoreşên burjuwa ji bî demokratîk kirina Tîrkiye, Irak, Îran û Suriye lî zûda bihurtî ye. Ev dewlet, guhertîneke şoreş-gêr jibo cîvakeke demokratîk, encex û bî tenha bî şoreşeke ku proletarya zincîrên lî xwe pêçayî biqetîne mîmkîne. Eger şoreşeki cîvaki û ji bîngêh guhertînek nebe, lî van dewletan, heviyên cîvaka demokratîk bî tenha hevî û bî tenha xeyal dimîne. Ango rîzgariya Kurdistan, ne tişteki bî serê xwe, veqetehayî û bî tenê ye. Di aliye siyasî, dirokî û cîvaki de ew, bi rîzgariya proletarya Tîrk, Ereb û Faris re pîrr hişk hatiye girêdan. Bî vê yekê, ev pîrs di Asya Nêzik û di Rojhilata Navîn de girîngtirin pîrs e. Ev pîrs berî gîşt pîrsên din tê.

Eger meriv lî girîngiya Asya Nêzik û Rohilata Navîn ji bo sistema kapitalist, herwiha emperyalizmê temaşekê, rîzgariya Kurdistan ji, di nav proletarya şoreşgêr û têkoşina gelên bîndest di gîşt cihanê de,

girêdayî û hevrayî ke stratêjîk xwe dide nişankirin. Di derê vê xeta siyasî û teoriya bîngêhi de ditîna meselê, ne mîmkîn e ku meriv bibe xwedî programek şoreşgêr.

Ji ber vê yekê, kêmani di programên parti u rêxistinên Kurdistan de ji bo nişandana rîza rîzgarbûna netewî û azadiya cîvaki de hene. Lî vir, em karin bêjin ku, rêxistinên burjuwa ku daxwaziyên wan bes otonomî ne, wê ji sedî sed fejiyîn û bes kuştin û xwinê binin Kurdistan.

Ew program û rêxistinên ku xwe, sosyalist dibînin ji, nakevin nav xeta siyasî û teoriya bîngêhi ku me lî jor nivîsî ye. Ew bîngêhên xwe ji ve bahweriyê(ditîn) wer-nagirin. Ew program, di nava sinorên van dewletan de dixwazin rêxistinên proletarya lî ser bîngêha netewan cîdakirî saz bikin. Bî vê yekê, rêxistinên burjuwa di meydanê de, ji xeynî ku di çihê hember de xwe lî hev bîngînin hev tiştêk nine.

Lî ser vê yekê rêxistinên burjuwa, bî rengeki din, ji nuh de ten tehlîlkirin. Ango ev rêxistin, bî qerebalixê rêxistinêke bî navê sosyalistiyê, rêxistinên burjuwa bî rîya tehlîlleke din qebl dîkin.

Lî gora vê xeta siyasî û teorîk ku me sinor û xwestinên we danin meydanê, gerekê proletarya Kurdistan bî proletarya Tîrk, Ereb u Faris û gelên din re yekitiyê pêk bine. Amanca marksist, ji sloganên burjuwa demokrat weka "bîratiya netewan" û "wekheviya netewan" dibîhure û

bı slogana yekitiya proletarya giş netewan dighe enternasyonalizmê. Bermeqlûbe vê xetê, meydana tekoşinê bı pırsên netewî û sinorên netew dıçedine ku hinek caran dawipırr xerab çêdibın. Rûbarên yekemin û giring lı van dawiyên xırab dı hemi meydanan de serkêşiya burjuwazi —bı gotinek dın xulamtiya kapitalist— dıxwaze bıke "çeder" pêşda dibe û çewin bıke.

Yekitiya proleterên ji her netewî, cihê xwe yê esasi dı nava partiya proletar de dibine. Mamostanên marksizmê, ji bo proletarya hemi netew û dewletan(welatan) bı enternasyonal "yekitiya karkerên navnetewî"(1864-1876) kırım pıratikê. Proletarya dı dı wezna daimi de kare bimine. Karê proletarya ku kominizm e, kare bıbe "hebûna diroki". (Marks-Engels/İdeolojiya Elman). Kominizm, dikeve wezna sazı mana dinyayê. Ne tıştêki mıntıqî û ne netewî ye. Jı ber vê yekê, emternasyonal, lı gor xebata proletarya, ifada stratejiya xwe organizekirinê ye. Weka seroketiya proletarya dinyayi, organizma enternasyonal, ji proletarya netew û dewletan re rengeki rexistina yekitiya proletarya ye.

Slogana "Bı yek hêzê, dı bin yek alê de, ji bo yek amancê"(Engels), ji bo enternasyonal bı tenê û a giringtirin e.

Proletarya, komikên têkoşerên vê hêzê, dı çarçewa netewî û welatî de xwe organize kirin. Gava ku, "rızgariya ked ne mıntıqî ne ji pıseki netewî ye, lê pıirseke cıvaka modern e., dı nava hemi dewletan de û halkırına we ku bı karê pıratik û teorik yê dewletên peşketi ye(programa-tüzük-enternasyonala 1an), weka vê serbestiya her dewlet û yekitiya van dewletan ku pêk neyê, yekitiya proletarya navnetewî yan ji dı riya amanca van netewan, bı hevra, ji bo pekanina aştı û hevkarıke baş" ne mımkın e. (Manifestoya Partiya Komunist, 1893 peşgotına çapa İtali,ENGELS).

Proletarya, ji bo rızgariya ked, lı gor gor-

tına enternasyonal û bingehê wê gerek e xwe lı welatê xwe organize bıke, "pêş hemi tıştı gırtına iktidara siyasi, bûna çina netewê şerkêş, sazırına netew bıxwe"(Manifestoya Partiya Komunist).

Bı dawıkirına talankırına merivan ji ali yê meriveki dın de, dawıkirına talankırına merivan ji ali yê netewê dın e. Rabuna dijitiya çinen dı nav netewê de, rabuna dijimnatiya dı nav netewan de ji ye. (Manifestoya Partiya Komunist).

Jı ber vê yekê "bes yek û bı tene enternasyonalizmek heye; ew ji, dı welatê xwe de, ji bo doza şoreşgêr û têkoşina şoreşgêr bı awaki baş bı rê ve bıçe, bê şık, lı giş welatan, eyni têkoşine, eyni xetê û bes parastına wê(propaganda, nezıkayi, bı riya arikarına madi) gerek e.

Giş tıştên ji xeyni deru û manilovizm nine."(Lenin, Wezifa Proletarya Dı Şoreşa Me de.)

Ango, organizekirına enternasyonal, bingehê ku lı gor stratêjiya siyasi ya proletarya şoreşgêr, xeteke giring e û rê ke xwe organizekirıme ye ku pêwiti ye. Xwe organizekirına proletarya şoreşgêr dı nava welatê de ji, lı ser ve xeta siyasi u gıredayiyê vê xetê bı temami, madi u rewşeke pêwıstı ye.

Dı nava sinorên eyni dewletê(welat) de, lı ser hebûna netewên cıda, dema gotına organize hat, ev, bı awaki bingehi ditineke çewt e. Teoriki, xwe organizekirına bı hevra tıştêki kaidi, xwe organizekirına cıda ji lı gora şertan e(rewşê ye). Cihê ku xwe organizekirına cıda dikeve pêş de, gerek e dı bin disiplina xwe organizekirına bı hevra de bı rengeki giştı xebatê bıke. Eger bı awaki dın bıbe, kes nıkare bıkeve pêş tevlihevbûna enternasyonalizma proletarya u ditına nasyonalizma burjuwa de.

Jı bo proletarya nasyonalizm tı westı naye birkırım(xwestın). Dema ku yek jehra nasyonalizme bıbe ji proletarya re xe-

bateke ku diji şoreşgêri ye.

Ango proletarya, girêdayîye enternasyonalizmê û li ser xeta wê "wê li welatê xwe xwe organize bike". Çima li "welat"ê xwe, organizekirina cîda? Em bersiva ve pîrse di kîlaskên marksist-leninist de bigerin.

"proletarya, di şerrê xwe ye hemberê hêza kollektîf ya xwediyên mîlk de, encex bi sazîkirina parti ke siyasî ku di hemberê partiyên van hêzan, kare weka çineki li ser lîngan bimîne.

"Buna proletarya weka partiyeke siyasî, ji bo şoreşa cîvaki û hedefê wê ê nihai —rakirina çinan— û garantiya serketîne tiştêki pêwîstî ye". (Bîyarên Kongra Lahay û Beşê Programa (tüzük) Enternasyonal a 1, nokta 7, 7a).

Di roja bîyarê de ji bo hêza serketîna proletarya, sazîkirina partiyek ji partiyên din cîda, bi zanyari ke baş li ser xwe tekûz kiri, ku ji çîna xwe bi xwe be pêwîst e.

Di teori û pîratîkê de, di pîrsên stratêjîk u taktîk de, di pîrsên program û xebatê de proletarya rengê proleter, reng û şopa kûr ya felsefa jinê, pêwîst e ku bi awaki rohn û vekiri bifîkire. Hêza ji bo bîçîkîrîna vi tiştî ji, partiyeke ji hemî çîhên din cîda, di hemberê çîna wan de dijwar e.

Hêza şoreşgera çîna karkêr ku bi sere xwe kare guhertîna dinyayê çêke, di dema ku parti de, hînga ji kare guhertîna çerxa —heyama— wêbêya (future, gelecek) mirovatiye bike.

"Hêza çîna karker rêxistin e. Dema rêxistinîna koman nebe, proletarya ne tiştêk e. Proletarya organizekî hemî tiştêk e. Xwe organizekîrîna yekîtiya xebatê (aktîon, eylem) ye, pratîk yekîtiya xebatê ye. Li Kurdistan, ku welateki xwedî çîne, proletarya gîredayîye enternasyonal, weka hêzeke militan ku di Kurdistanê de çengê proletarya şoreşgêr, xwedî mafê xwe orga-

nîzekîrîna ye. Ev maf di eynî demê de wezîfe ye ji bo proletarya Kurdistan. Ev wezîfe gereke be cîh, wê bê cîh.

Ta vîra, me bîngêhên teorîk ji bo rêxistinîna proletarya a serbîxwe li Kurdistan pêşan dan. Li Kurdistanîna parçebuyî Tirk, Erebi, Ermenî. Laz, Çerkez û weka van gelan u komikan hene û li Kurdistanêk mêtîngêh, proletarya, wê çawa xwe organize bike? Weki din, Kurdistanîna ku parçebûye, mêtîngêh e, —di aliyê aborî de xerabe, li di bîn şertên mêtîngêhkarî de u kapi talîzma paşmayî re, zordestî û talana feodal (axatî) de— dema tevgêra netewî, têkoşîna serxwebûnê de wezîfên proletarya şoreşgêr çî ne? Emê li bersivên van pîsan he bigerin.

Nîha em digerin ser gotîna pêşîn:

Ji bo Tirkîye, Irak, Îran û Suriye ke demokratîk, şertên pêşîn û gîrîng avakîrîna Kurdistanêk demokratîk e. Şertêki din ji ku weha gîring e, Kurdistanêk demokratîk, ji dewletên mêtîngêhkar li derdora xwe cîda, serbîxwe, û avabûna bi tene ne mîmkîn e. Bi gomanên mîsêwa, vê rewşê bi sahwî burjuwa û burjuwa piçûk, bi seçetîya îdeolojîya burjuwa tegîhiştîna vi tiştî ne mîmkîn e. Ji ber vê yekê gerek e meriv xwedî teoriyeke baş, xwedî halkîrîna û tegîhiştîna diyalektîk u xwedî bahwerîyeke siyasî a proletarya şoreşgêr be.

Bersiva pîrsê, lev kombûna marksîstên Kurdistan li dora programek siyasî, di bîngêhê yekîtiya îdeolojîk de yekbûna rêxistinîna de ye. Bersiva pîrsê, di serkêşîya proletarya Kurdistan de ye ku bikeve serê hemî bîndest, kesên talan dibîna, kesên di bîna bare zordestiyê de ye. Bersiva pîrsê, ku proletarya Kurdistan wezîfên xwe yen sosyalîst çet ji bir neke, wezîfên xwe yê netewî û demokratîk bê şîk (şîphe) bi cîh bike ye.

Behram Çupin

بكل وضوح اضاء صيغه الشرعيه على الكماله • ليس ممكنا تحقيق الديمقراطية اذا لم يتم اظهار الوجه الحقيقي الهمجي للك ماليه والقضاء عليها • ليس ممكنا تحقيق تحول ديمقراطي واشتراكي بدون النضال ضد الكماله ومحاربتها • لا يمكن ممارسه النضال المعادي للفاشييه من خلال الكماله • لا يمكن القيام بعمل ثوري بوجود اى اتصال مع الكماله • و ما دامت الكماله موجوده في تركيا ، فليس ممكنا قيام وتواجد بنيات ايدولوجيه اخرى • لا بد من الدخول الى جبهه معاداة الكماله • لازالت المشانق التي اقامها اتاتورك موجوده • بل وتتزايد باستمرار • والان يتم التجهيز والتحضير لاعدام (٣٥) معتقلا في سجن ديار بكر • (قضيه حزب العمال الكرد ستقاني حيث يطالب باعدام (٣٥) من اضاءه) • وليس معروفا كم من الديمقراطيين والثوريين والوطنيين ينتظروهم نفس المصير • ان حوادث ومظالم الامس تتكرر وتتجدد الان • نفس عمليات القمع الوحشييه التي نفذت ايام حركه شيخ سعيد تتكرر الان • ان الدماء التي اريقت حينها لم تجف حتى الان • ديرسيم و منذر لازالت مختنقه بالدماء • كل هذه الهمجيه لم يكتف بها الجيش التركي ، بل هو يحاول الاستمرار في كردستان الجنوبيه ليزيد من رصيده الاجرامي • وبعد برهه قصيرة نجد المانشيت التالي في الجرائد (سيتم تطبيق قانون الولاة العامه في تسعه مناطق) • لاجاهه للتعليق • فالمجازر التي ارتكبتها الكماليون نتيجته تطبيق قانون الولاة العامه ، تونجلي (ديرسيم) / ١٩٣٥ / لازالت تغيث في الازهان • واما الفاشيه ••• (الديكتاتوريه الارهابيه للجناح الاكثر

وحشييه وهمجيه للراسمال الاحتكاري •)

وهل هناك من يعارض ••••

والامبرياليه! وينضم بعض الاكراذ الى هذه الجوقه . ويتم ترديد
 (: هل قليل انه تم ممارسه معاداة الفاشيه والامبرياليه تحت
 اجنحه و عيون الدوله!؟) . وهكذا يتم افراغ هذه المفاهيم من
 محتواها . بل اصبحت هذه المصطلحات من الشتائم السياسيه
 الاكثر سهوله وبساطه في التداول . والمجلدات الضخمه
 المليئه بالمهازل النظرية لم تعد توثر علي احد . وفقدت
 (الايديولوجيات) المتناحرة على الساحة تأثيرها وقيمتها
 والان تقف الكماليه بكل قوة و شموخ مسلحه بالارهاب .
 اليس كل ما يقام به من ابتذال وقذاره هو باسم الكماليه ؟
 ان الكماليه قد تعمقت واخذت ابعادا كبيرة في المجتمع التركي
 حتى اناس تركيا يسبحون باسم كمال اتاتورك حين جلوسهم
 على مائدة الطعام !!! . وانظروا الى الجنرالات رؤوس الجيش
 التركي الذين حولوا تركيا الي جحيم منذ ثلاث سنوات كيف
 يتبحون مفتخرين بكما ليتهم ؟ ذلك ان الكماليه مشروع و مصانه .
 انها بنيه اساسيه وعلى الجميع الخضوع لها . والان يتم تحقيق
 وتطبيق الكماليه بالقوة و ابشع عمليات القمع والتعذيب بحق
 الالف ويتم محو و اباده هويتهم وشخصيتهم . وتحظر الاحزاب التي
 تتعارض مع مبادئ اتاتورك من العمل ، وتغلق . ويتم سجن الصحفيين
 الذين لا يطبلون للكماليه على اكمل وجه . على الرغم من انهم
 يدافعون عن كما ليتهم امام المحاكم . فالكتاب الصحفي چتين آلتان
 يصرخ : (الكماليه هي طريقنا) ، بينما يهتف زميله نادر نادي
 : (طوال عمري كنت وفيما لمبادئ اتاتورك) . واما اوغور مومجو
 فيزيد : (ان الكماليه تعني العصريه والتحديث) وينضم الي
 هذه الجوقه الكاتب عزيز نسين و اوكتاي اقبال ، ايلهان سلجوق
 والمئات امثالهم (المعادين) للفاشيه والامبرياليه . وهناك
 صفه مشتركة بين افراد هذه الجوقه وهي معاداتهم للحركه
 الكرديه . ان تحالف وتعاضد الاشتراكيين مع هؤلاء يعني

وكما ان هناك فاشيه موسولينى و نازيه هتلرو كتائبه فران
 كوهناك ايضا كماليه اتا تورك . بل ان الكماليه اقدم وهي
 بمثابه الاب للاخريات . يقول هتلر لوفد تركي يزور المانيا النا-
 - زيه بمناسبة الاحتفال **السنوي** لوصول النازيه الى
 السلطه : (ان التلميذ الاول لاتا تورك هو موسولينى والثانى
 انسا) . وهم جميعا وقفوا ضد شعوبهم ولم يتمكنوا من
 الاستمرار . وتم محو هذه الافكار نتيجة نضال حاد ومتمرس
 للبروليتاريا والطبقات الكادحه الاخرى والاشتراكيين والديمقرا
 طيين وكافه العناصر التقدميه . لم يعد هناك الماني او ايطالي
 يفتخر بهتلر و موسولينى . بل على العكس يعتبر تلك المرحله
 بانها كانت كارثه وماساة في تاريخهم . ويذكر كل هذا بكل
 الم وخجل . اما الكماليه فعلى العكس من مثيلا لها فقد
 تمكنت من ترسيخ جذورها والتثبت في المجتمع التركي . اصبحت
 مؤسسه ، جيشا و تباطت قوتها لتتحول الى منبع للجميع في
 تركيا ، للديمقراطي والاشتراكي واصبح الكل يعبدونها .
 انها دوله . وقدم كل هذا بالقوة . وتم تنويع هذه الممارسات
 بالتوجه احيانا الى الاساليب السلميه فاجتهدت نحو الادب .
 وتم اصدار العديد من الكتب التي تعظم من شان كمال اتا تورك
 وتبجله . (الرجل الفريد) و (الانتفاضه المقدسه) و (ملح
 - مه نضال التحرر الوطني) هي بضعه كتب تمجد اتا تورك .
 النقابات تعلن وفائها لمبادئ اتا تورك وبرامج الاحزاب الاشتراكيه
 تمدح الكماليه وتصفها بانها تقدميه وثوريه . ويشترك الجميع
 في ترديد ان الكماليه ليست عنصريه . والحزب (الشيوعي) لا يتورع
 عن مدح الكماليه . و (الثوريون) يبحثون في الكماليه عن معادلتها
 للبراسماليه والامبرياليه . ان العمل من اجل الكماليه عمل
 مدروس وورائه رغبه . اما الذي يتطاول بلسانه على اتا تورك
 فويل له !! . بينما الاسنه تردد شعارات ضد الفاشيه

النظام القائم . وبها يتمكنون من الدفاع عن انفسهم في المحاكم . ففي تركيا معاداة الفاشيه امر مشروع لا يخالف القانون كذلك الامر مع مصطلح ضد الامبرياليه . الاحزاب (الاشتراكية) و (التقدميه) ، القيادات النقابيه والادباء والكتّاب المعادون للامبرياليه . . . كلهم يفتخرون بمآثر الكماليه هذه . ولجلها يتم طبع الكتب والمجلدات وكتابه المقالات الطويله العريضه بالاضافه الى القاء الخطب والمحاضرات في الاذاعه والتلفزيون . ان تركيا الجنرالات تدعي رسميا انها تعادى الفاشيه في حين المظالم والوحشيه تبلغ حدودا لا يصدقها العقل . وبالمناسبه فهم يعترفون بالشعب الفلسطيني وحقه في تقرير مصيره ويؤيدون قيام دوله فلسطينيه مستقله . ولكن وفي نفس الوقت تقوم قوات الاحتلال التركي بارتكاب المجازر في كردستان بل تتجاوز حدود دولتها لتشارك في اراقه الدماء على تراب كردستان الواقع ضمن الحدود العراقيه . وبعدها تدعي انها تدافع عن الديموقراطيه وحقوق وحرىات الانسان ، وانها تقوم بهذا لاجل الحفاظ على الامن والسلام والاستقرار في المنطقه . هذه هي سياسته الدوله التركيّه ذات الوجهين المخادعه المستندة على الكذب واخفاء الحقيقه . والكماليه هي المنبع والمصدر الايديولوجي لها . والجيش التركي قائم على اساس الكماليه . ستون عاما والشعب الكردي يعاني الويلات والماسي ويعيش تحت اقسى الظروف مواجهها القمع والهمجيه . والكماليون يرددون : (فقط يحق العيش في هذا الوطن للذين يخدمون ويعبدون الامه التركيّه) . وهم نفسهم الذين يقولون للشعب الكردي : (ابصقوا في وجه كل من يذكر لكم انكم اكراد) . وهم ايضا الكماليون الذين يدعون : (اما الشيوعيه فنحن نصنعنها) !

ان الدور الاساسي للكماليه هو الحفاظ على استمراريه الرا -
- سماليه وحمايه الهيمنه الايديولوجيه للبرجوازيه في تركيا .

للكماليه في نفس الوقت . وفي كل ازمه للدوله تتجه اولاً نحو
 كردستان . وفي كل عمليه قمع ضد الديمقراطيين والاشتراكيين
 لا بد من اراقه بعض الدماء في كردستان . وتقوم الدوله
 بيهارسه الارهاب فتشترع (قوانين) جديدة من برلمانها
 ويدفع الجيش الى كردستان ليعربد فيها ويقتل الالف من
 الجماهير بحجه ان الوطن الواحد يواجه خطر التقسيم وان
 الامه تتجزأ . وينضم الى هذه الجوقه الاعلام والاحزاب والنقابات
 والجمعيات حتى الجامعات . . . لا يحق للمحامين التقدميين العمل
 في كردستان . الاعلام لا يذكر شيئاً عن هذا الامر . والساسه
 لا يناقشونها . بينما قوات الامن تدخل القرى الامنه وتقوم بالـ
 - عمال الوحشيه فتهدم البيوت و تحول القرى الى ساحات تمارس
 فيها اشرس عمليات التعذيب . والجنرالات والبرجوازيستون
 والبيروقراطيون والادباء يفتخرون بالكماليه . يفتخرون بعصريتها
 ونضالها ضد الامبرياليه . . . بل وقسم كبير من اليسار لا يتورع
 عن مدح الكماليه : (لنصبح اكثر كماليه) . (يجب ان لا نقلل
 من عظمه مبادئ اتاتورك) . وهكذا يصبحون اكثر كماليه . و اثناء
 زوبعه المؤتمرات التي تحاك ضد كردستان يتم في نفس الوقت
 ضرب و قمع القوى الديمقراطيه والاشتراكيه والاحزاب التقدميه
 بشكل ما ، وتشمل عمليات القمع هذه النقابات وكافه التنظيمات
 الجماهيريه . وتقام محاكم امن الدوله . وتحضر للاعداد مسات
 بدون محاسبه وتحطيم الكماليه المتحجره الهمجيه القائمه
 على النفي والنفاق المسيطره على تركيا ، لا يمكن تحقيق
 تحول ديمقراطي واشتراكي حازم . هذا ما اكدها عدة مرات .
وقد تم تحقيق بعض النجاحات ولكنها بقيت في حيز محدود .
 لقد تم وضع العراقيل والموانع بوعي ودراسه لوقف ومنع
 انتشار هذه الافكار والكتابات . فقد وجد في الالتجاء الى
 الكماليه امراً مشروعاً . وهذا يعني التوافق والالتقاء مع

القوات التركيه بسعادة و بهجه!!! وابدوا شكرهم البالغ لمسؤولي الدوله!!! لامثيل لهذه اللا اخلاقيه والسفاله يقتلون الشعب وبعدها يرددون ان الشعب صفق فرحا لهذه المجزرة. ان هذا يوضح مدى العبوديه والسقوط الفكري والخلقي ل (الديمقراطيين) و(المثقفين) والسياسيين واجهزة الاعلام في تركيا. هذه الممارسات والروح القوميه العنصريه والسياسات الشوفينييه الدمويه مستمرة في تركيا بالقوة والقهر. نظمت المئات من المسيرات في امريكا ضد السياسه العدوانيه الامريكيه في فيتنام. وفي فرنسا خرج العديد من المثقفين والديمقراطيين والاشتراكيين ينظمون المظاهرات الجماهيريه معارضين سياسه دولتهم تجاه الجزائر. واثناء الغزو الهمجى الاسرائيلي للبنان تظاهر المئات من اليهود في اسرائيل بالذات معارضين السياسه العدوانيه التوسعيه لاسرائيل في لبنان قدر امكانهم. والمسأله في تركيا لا تاخذ هذا المسار. ركسود وصمت كامل. اعوام ثلاثه والجزرالات يعربدون في تركيا. الاضطهاد والقمع وغلاء المعيشه بلغ ابعادا لا يمكن تصديقها. لقد حولوا تركيا الى سجن يقبع فيه خمسون مليوناً. واخيرا يتم خرق القوانين الدوليه بدفع الالف من الجنود الى ساحات الحرب ليرتكبوا جرائم جديدة بحق الانسانيه. وكان شيئاً لم يحدث. لا صوتا يعارض والعبوديه مستمرة. هناك ايديولوجيه تحكم وذات نفوذ كبير في كافه وحدات التنظيم السياسي والاجتماعي القائم في تركيا. وهذه الايديولوجيه هي الكماليه والكماليه هي قوميه الامه الحاكمه. انها ايديولوجيه المضطهدين وهي شوفينييه وعنصريه. انها مبنيه على النفي والكذب ومن خواص الكماليه الاساسيه نفي ورفض وجود الامه الكرديه والعمل على استعبادها وابدائها. ان السياسه الهمجيه التي تطبقها وتمارسها الدوله التركيه في كردستان منبعها ومصدرها هي الكماليه. وهي التي تعطي الدم والحيويه والوجود

السی متسی ۹۴

اجتازت القوات التركية الحدود العراقية داخله اراضي كردستان الجنوبية في الاسبوع الاخير من شهر ايار. وقد تم هذا بموافقه الدوله العراقيه وأجريت العمليات العسكريه بتنسيق تام بين القوات التركية واجهزة الامن العراقيه. كتب الكثير ولازال حول الاضطهاد والتماسي التي تتعرض لها كردستان المستعمرة. لقد دأبت الدول الاستعماريه على التحرك المشترك والتنسيق الكامل في العمليات العسكريه تجاه المسأله الكرديه. ويتم قمع وسحق كل تحرك كردى امام انظار العالم اجمع بوحشييه وهمجيه قل مثيلها. لا يمكن وضع حدا ونهايه لهذه الهمجيه بالمعاهدات والمواثيق الدوليه ونصوص حقوق الانسان و... يمارس الاعلام العالمي دون حياء و خجل مثل الاعلام التركي لعبه تزييف الحقائق ونشر الانباء الملفقه الكاذبه. وبينما المجازر الدمويه مستمره بحق الجماهير العزلاء ويتم ابادة قيم وخيرات امه بالزيف والنفي والشتائم لا نجد مؤسسده دوليه واحده تستنكر هذه الجرائم البشعه. و كأن الابادة والجرائم اصبحت امورا مشروعه. والاعلام الاستعماري يفتخر بالهمجيه التي يقوم بها قواته وجيشه (المقدام) بالغلقمه العنصريه. وهكذا ومرة اخرى يتم تطبيق نفس السيناريو بنفس الاسلوب البذئ المقيت. ان الجنرالات الذين حولوا تركيا الى قلعه الجنود الاغرار يغزون كردستان في حين ابقائهم قبرص واليونان تحت تهديد الحرب. ولم يكتفوا بتطبيق سياسته التتريك والابادة في الجزء الواقع ضمن الحدود السياسيه لتركيا من كردستان بل انهم يقومون بغزو كردستان العراق للمشاركة في اراقه المزيد من دماء الشعب الكردي. ويكفل وقاحه يظهر وزير خارجيه النظام العراقي لينطق: (ان القوات التركيه دخلت اراضي العراق بموافقتنا و تنسيق تام بيننا). والاعلام التركي يقول ان (المواطنين) استقبلوا عمليات

*Organa Weşanê ya
Partiya Komunisti Kurdistanê-
Komita Hûnanê*

*Kürdistan Komünist Partisi-
Örgütlenme Komitesi Yayın Organıdır*

لسان حال الهیئه التنظيمیه
للحزب الشیوعی الكردستانی

Navnîşan-Adress

Oberstr.42, 41 Duisburg 1 - BRD.

*Postlagerkarte NR. 012097
1000 Berlin 12 -BRD*

Postbuss.598 7400 AN Deventer-Holland

Baskı yapılırken filmlerin birbirine
karışmasından ötürü, O. Sebrî'nin mek-
tup ve şiiri ile bir eleştiri metni-
nin yer aldığı sayfalar boş çıkmıştır.
Özür dileriz.

www.arsivakurdi.org

www.arsivakurdi.org

ji bo rîzgariya netewî û civakî

YEKITI

21 Berfbarina pêşî 1983